

РЕШЕНИЕ

№ 167

гр. Шумен, 13.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ I, в публично заседание на четиринадесети юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мирослав Г. Маринов

Членове: Ралица Ив. Хаджииванова
Йордан В. Димов

при участието на секретаря Галина Св. Георгиева
като разгледа докладваното от Ралица Ив. Хаджииванова Въззивно гражданско дело № 20223600500172 по описа за 2022 година

Производство по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение №152/07.03.2022г. по гр.д.№83782021г. ШРС е признал за установено, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, по отношение на „Теленор България“ ЕАД-гр.София, че Т. А. Д. дължи на ищеца – оператор на мобилни далекосъобщителни услуги, сумата 66.17лв. с ДДС - неплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, за която по образувано ч.гр.д.№195/2021г. на ШРС, срещу ответника е издадена заповед №260083/27.01.2021г., за изпълнение на парично задължение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 16.12.2020г./датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК/ до окончателно плащане, на основание чл. 226 ЗЕС вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298, вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 286, вр. чл. 79, вр. чл. 71 ЗЗД. Със същото решение са отхвърлени предявените, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, от дружеството срещу ответницата искове за установяване дължимостта на сумата 168.26лв.-неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент и на сумата 201.39лв.-неплатени вноски по договор за лизинг на мобилно устройство, начислени заедно с месечните абонаментни такси за потребени мобилни услуги, ведно със законната лихва върху главниците. Присъдени са и следващите се разноски.

Решението е обжалвано от ответницата в частта, с която е признато за установено дължимостта на сумата 66.17лв. с ДДС - неплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги. Сочи, че по делото приложила неоспорими доказателства, уличаващи ищцовото дружество в измама. На 27.10.2018г. върнала устройството и ползвани услуги нямала. На 28.12.2018г. внесла вноски за месеците ноември и декември 2018г., за

които с молба от 21.06.2021г. претендирала да ѝ бъдат върнати от дружеството. Моли решението да бъде отменено в атакуваната част и вместо него постановено друго, с което заявената претенция за признаване дължимостта на сумата от 66.17лв. бъде отхвърлена. Заявява недължимост и на присъдените в нейна тежест разноски. Сочи, че обжалва решението и в частта, с която са възложени в нейна тежест разноски.

Въззиваемата страна взема становище по неоснователността на жалбата.

Въззивната жалба е подадена в срока по чл.259 от ГПК, от надлежна страна, поради което се явява процесуално допустима.

Шуменският окръжен съд, след като обсъди доводите, изложени в жалбата и прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въз основа на депозирано от „Теленор България“ ЕАД-гр. заявление, по реда на чл.410 от ГПК, е издадена заповед №260083/27.01.2021г. по ч.гр.д.№195/2021г. на ШРС, по силата на която е разпоредено Т. А. Д. да заплати на дружеството сумата 435.82лв.-главница по договор за мобилни услуги №617110988/16.01.2017г., допълнително споразумение към договора №013547367 и договор за лизинг от 21.09.2018г., ведно със законната лихва, считано от 16.12.2020г. до окончателното изплащане на задължението и 385лв.-деловодни разноски. В срок длъжникът е подал възражение по чл.414 от ГПК, поради което на заявителя е указана възможността да предяви иск за вземането. Последният в дадения срок е сторил това и е предявил настоящите установителни искове срещу Д. - че в полза на дружеството съществува вземане за сочените суми по горепосочените договори за мобилни услуги и лизинг.

Между ищцовото дружество и ответницата бил сключен договор за мобилни услуги – 16.01.2017г. за мобилен номер *, с абонаментен план „Нонстоп 24.99“ и срок на действие 24 при стандартен месечен абонамент 24.99лв.. По силата на същия, ищецът - доставчик на мобилни услуги е поел задължение да предоставя на ответницата - абонат с клиентски № ** далекосъобщителни услуги, чрез сочения мобилен телефонен номер, за определения срок. При сключване на договора Д. е подписала декларация – съгласие, че при подписване на договора е запознат с общите условия на „Теленор България“ ЕАД за взаимоотношения с потребителите на мобилни телефонни услуги. Срещу предоставените услуги, чрез обществена далекосъобщителна мрежа, абонатът се е задължил да плаща възнаграждение, за което изрично е подписал ценова листа. Съгласно чл. 23 от общите условия на дружеството – ищец, последното има право да получава: цена за първоначално свързване, месечен абонамент, месечна цена за ползвани услуги, месечна цена за ползване на допълнителни или на други услуги, цена за временно спиране по т.69. Съгласно чл. 26 от общите условия, за ползваните услуги операторът издава на името на потребителя ежемесечно фактура на определена дата, а неполучаването на фактурата не освобождава абоната от задълженията да я плати съгласно определения във фактурата срок.

На 21.09.2018г. страните са сключили допълнително споразумение към договора за

мобилни фиксирани услуги, за същия мобилен номер, с който на Д. е предоставен нов абонаментен план „Тотал 24.99 с допълнителни 5000MB“ с месечен абонамент на същата стойност-24.99лв., като срокът за ползване на предоставените от оператора услуги е продължен до 21.09.2020г.. В споразумението е отразено/р.П/, че при подписване му, абонатът получава устройство Nokia 3.1 White.

Съгласно договор за лизинг от същата дата, на Д. е предоставено горепосоченото устройство, чиято цена възлиза на 220.57лв. с ДДС, като същата се е задължила да заплати 23 месечни лизингтови вноски в размер на 9.59лв. с ДДС, като е предвидено фактурирането им заедно с месечните сметки за ползването през отчетните периода мобилни услуги.

Видно от представените по делото фактури: № 7282996046/05.01.2019г., №7284383831/05.02.2019г., №7285710403/05.03.2019г., №7287038545/05.04.2019г., дружеството е начислило за заплащане от ответницата месечни абонаментни такси в размер на 66.17лв. за периода 05.12.2018г.-04.03.2019г.. Съгласно заключението на назначената в хода на първоинстанционното производство ССЕ, сочените фактури са осчетоводени в счетоводството на ищеца, като съгласно получената информация и документи от дружеството, няма извършени плащания по сочените фактури към датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК-16.12.2020г..

Представени са и общите условия на ищцовото дружество за взаимоотношения с потребителите на електронни съобщителни услуги.

При така установената по-горе фактическа обстановка съдът достига до следните изводи:

Заявени са претенции с правно основание чл.422 от ГПК - за установяване съществуването на вземания – неиздължена стойност на абонаментни такси, незаплатени лизингтови вноски и неустойка по договор за мобилни услуги №617110988/16.01.2017г., допълнително споразумение към договора №013547367 от 21.09.2018г. и договор за лизинг от 21.09.2018г. .

Предмет на настоящото производство е депозирана въззивна жалба срещу решението само в частта, с която е уважена установителната претенция касателно дължимостта на сумата 66.17лв. с ДДС –сбор от неплатени месечни абонаментни такси за мобилни услуги, отразена във фактури № 7282996046/05.01.2019г., №7284383831/05.02.2019г., №7285710403/05.03.2019г., №7287038545/05.04.2019г..

Решението в частта, с която са отхвърлени предявените от дружеството срещу Д. установителни искове касателно дължимостта на сумата 168.26лв.-неустойка за предсрочно прекратяване на договорен абонамент и на сумата 201.39лв.-неплатени вноски по договор за лизинг на мобилно устройство, не е обжалвано и е влязло в законна сила, поради което и безпредметно се явява обсъждането на доказателствата касателно тези две претенции в настоящото производство.

Съобразно правилата за разпределение на доказателствената тежест /чл.154, ал.1 от ГПК/, ищецът следва да установи при условията на пълно главно доказване следните

правопораждащи факти, а именно: че спорното главно право е възникнало, в случая това са обстоятелствата, свързани със съществуването на облигационно правоотношение между дружеството-кредитор и ответника, настъпване изискуемостта на паричните задължения на ответника, изпълнение на задължението на кредитора по конкретния договор. Ответната страна следва да установи факта на заплащане на дължимата главница по договора.

В настоящия случай се установи по безспорен начин, че ищцовото дружество и ответницата са били в облигационни отношения, уредени от сключените между тях договор за мобилни услуги №617110988/16.01.2017г. и допълнително споразумение към договора №013547367, като ищцовото дружество е изпълнявало задължението си по тях. Д. излага, че е извършвала плащания по договора и споразумението, като е погасявала задълженията си до м.11. и м.12.2018г.. Но последната не е ангажирала доказателства досежно изгодния за нея факт, че е изпълнила в пълен размер насрещното си задължение за заплащане стойността на уговорените месечни абонаментни такси, за които са издадени последващи фактури - № 7282996046/05.01.2019г., №7284383831/05.02.2019г., №7285710403/05.03.2019г., №7287038545/05.04.2019г.. Неоснователно се явява възражението на ответницата, че не дължала заплащане на исковата сума, тъй като през процесния период не била ползвала далекосъобщителните услуги. Цената на абонамента е възнаграждение за самото право на достъп до мрежата на оператора, предоставено чрез активиране на съответна СИМ карта с уникален телефонен номер, чрез който потребителят се разпознава от останалите участници в мрежата като абонат. Ответницата не оспорва, че е сключила с ответника горепосочените договор и споразумение, но излага, че предоставеният ѝ по договора за лизинг телефон дефектирал след две седмици. Липсва и оспорване от ответницата на обстоятелството, че през процесния период телефонният ѝ номер е бил активен.

По делото не са агажирани доказателства същата да е отправила искане за прекратяване на договора, съответно същият да е прекратен преди тези дати. Не са ангажирани и доказателства Д. да е отправила искане за разваляне на договора за предоставяне на мобилни услуги преди периодите, за които са издадени процесните фактури. Доколкото в случая не е уговорено друго, следва да се приеме, че надлежното упражняване на правото на разваляне се подчинява на общите правила на чл. 87, ал. 1 ЗЗД и писмените договори подлежат на прекратяване с изявление в същата форма. Същата е изложила твърдения, чрез процесуалния си представител, единствено досежно разваляне на договора за закупуване на мобилен телефон чрез конклюдентни действия.

Предвид това, съдът намира, че не се установи ответницата да е упражнила надлежно правото си да прекрати или развали договора за мобилни услуги преди сочения в процесните фактури период, то същата дължи заплащането на сумата 66.17лв. с ДДС –сбор от неплатени месечни абонаментни такси за потребени мобилни услуги, отразена във фактури № 7282996046/05.01.2019г., №7284383831/05.02.2019г., №7285710403/05.03.2019г., №7287038545/05.04.2019г. Прекратяването или развалянето на договора представлява волеизявление от страна по договор, по силата на което се прекъсва налична облигационна

връзка. Не са налице доказателства, обективизиращи подобно волеизявление от страна на ответницата.

Не се установи и вземането на ищцовото дружество да се явява погасено по давност с оглед обстоятелството, че заявлението за издаване на заповед за изпълнение е депозирано на 16.12.2020г., а падежът на вземането по първата фактура е 20.01.2019г..

Само за пълнота следва да се посочи, че не се установи наличието на неравноправни клаузи в процесния договор за предоставяне на мобилни услуги и споразумение към него, рефлектиращи върху дължимостта на сумата за абонаментни такси, а и в случая конкретни твърдения за такива не са изложени от ответната страна.

Претенция за заплащане на обезщетение за причинени на ответницата вреди и връщане на заплатени от нея вноски, не е била надлежно въведена, съответно разгледана в настоящото производство.

Предвид изложеното, съдът намира, че първоинстанционното решение в обжалваната част се явява правилно и следва да бъде потвърдено.

В останалата, необжалвана част, решението е влязло в законна сила.

Що се касае до жалбата в частта, с която Д. е осъдена да заплати направените от насрещната страна разноски, съдът намира, че същото по същество представлява искане за изменение /чл.248 от ГПК/, но на решението на първоинстанционния съд в частта за разноските. Няма произнасяне на първоинстанционния съд в този смисъл, поради което и няма акт който да бъде коригиран от въззивната инстанция. Ето защо и в тази част, имаща характера на искане за изменение по чл.248 от ГПК, жалбата следва да се изпрати по подсъдност за разглеждане от ШРС.

Водим от горното и на основание чл.271 от ГПК, Шуменският окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение №152/07.03.2022г. по гр.д.№83782021г. на ШРС в часта, с която е признато за установено, по реда на чл. 422, вр. 415 ГПК, по отношение на Т. А. Д. с ЕГН***** от с.З.Н., Ш. обл., ул.№, че същата дължи Теленор България“ ЕАД-гр.София/сегашно наименование „Йеттел България“ЕАД/, адрес на управление: район Младост, ж.к.“Младост“4, Бизнес парк София, сграда №6, чрез адв.З.Ц. при САК, съдебен адрес: гр.С., ж.к., ул.№, ет., – оператор на мобилни далекосъобщителни услуги, сумата 66.17лв. с ДДС - неплатени месечни абонаментни такси за мобилни услуги /за които са издадени фактури - № 7282996046/05.01.2019г., №7284383831/05.02.2019г., №7285710403/05.03.2019г., №7287038545/05.04.2019г./, за която сума по образувано ч.гр.д. №195/2021г. на ШРС, срещу Д. е издадена заповед №260083/27.01.2021г., за изпълнение на парично задължение, ведно със законната лихва върху сумата, считано от 16.12.2020г./датата на подаване на заявление по чл. 410 ГПК/ до окончателно плащане, на основание чл. 226 ЗЕС вр. чл. 318, ал. 1, вр. чл. 298, вр. чл. 288 ТЗ, вр. чл. 286, вр. чл. 79, вр. чл. 71 ЗЗД.

В останалата, необжалвана част, решението е влязло в законна сила.

ИЗПРАЩА по компетентност на ШРС, жалбата в частта, имаща характер на искане за изменение на първоинстанционното решение в частта за разносните.

На основание чл.280, ал.3 от ГПК, решението не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____